

[Laurits Knudsen.]

get, skal jeg ikke omtale dem nærmere. Ganske sammentrængt vil jeg gerne nævne, at der er taget tilbørligt Hensyn til Erhvervene, saa at de kan udnytte deres Motorer til den lovbefalede Lukketid. Det maa ogsaa anses for rigtigt, at man har taget Hensyn til Sygehuse og Hospitaler og forskellige andre Helbredelsesanstalter, saaledes at man ikke afskærer dem fra at benytte deres elektriske Maskiner og Anlæg, hvor det drejer sig om Helbredelsesforsøg, ligesom mit Parti kan bifalde de øvrige Bestemmelser angaaende Tilsynet og Lovens Gyldighed, som nu er begrænset til 1. Maj 1933. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, kan vi ikke se, at det paa nogen som helst Maade kan komme til at virke generende til nogen Side, hverken erhvervsmæssigt eller paa anden Maade.

Jeg vil gerne til sidst have Lov til at udtale mit og mit Partis Haab om, at den højtærede Minister maa faa Glæde af det Lovforslag, der behandles her i Dag, og jeg har den Opfattelse, at Glæden vil blive endnu større ude blandt Lytterne, som indtil Dato har været meget generet af denne Støj.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Ellinger: Det er ubestrideligt, at det er et meget godt og dygtigt Arbejde, der er udrettet i det Folketingsudvalg, som har beskæftiget sig med denne Sag, et Arbejde, som ogsaa er resulteret deri, at der er stillet ret indgribende Ændringsforslag, dels af Ministeren selv, dels af Udvalget. Lovforslaget har, forekommer det mig, nu faaet en i det væsentlige tilfredsstillende Form og Indhold.

Det, at man her beskæftiger sig med en Forsøgslovgivning, viser sig mange Steder, ogsaa i Lovforslagets Affattelse, naar det saaledes hedder:

„For saa vidt der ikke med *rimelig* Bekostning kan træffes virksomme Foranstaltninger . . . eller Anvendelsen af saadanne i *væsentlig* Grad vil nedsætte Anlæggets . . . Nytteværdi.“

Disse Udtryk viser det elastiske, man er ude i, og de flere Gange tilladte Dispensationer for Ministeren viser ogsaa tydeligt, at man er ude i en Forsøgslovgivning. Utvivlsomt kan man heller ikke komme videre, ikke anvende eksaktere Udtryk end dem, der her anvendes.

Den højtærede Minister nævnte, at paa Grund af den Henvendelse, der var

kommet fra Elektricitetsværkerne, var der sket en Ændring i § 1, idet „Ledninger“ var blevet ombyttet med „Installationsledninger“. Der staar i denne Henvendelse fra Elektricitetsværkerne, at man bør tage Hensyn til, hvad der er kommet først, Elektricitetsværket eller Radiospredningen; et Elektricitetsanlæg skal f. Eks. ikke være forpligtet til at bekoste Støjdæmpning, hvis det viser sig, at det foraarsager Forstyrrelser for et senere opsat Modtageanlæg, f. Eks. i et senere opført Beboelseshus. Det er denne Henstilling, der bl. a. angaar Stærkstrømsledninger, som har givet Anledning til den Ændring, der her er Tale om. Det er imidlertid en Ændring, der kun faar Betydning i meget faa Tilfælde. Men der kan tænkes andre Tilfælde, hvor Loven ikke giver det Anlæg, der er kommet først, den Beskyttelse, som dette Anlæg som Følge deraf har Krav paa. Hvis der f. Eks. efter Lovens Ikrafttræden opføres en Fabrik paa et Sted, der er ret øde, hvor der ikke er nogen videre Beboelse, maaske overhovedet ingen Beboelse, altsaa heller ingen Radiomodtagere, og der saa senere finder en Bebyggelse Sted med Installation af Radioanlæg, saaledes at Radiofonien muligvis paavirkes af elektrisk Støj fra Fabrikker eller Maskiner — her er der altsaa ikke Tale om Ledninger —, vil der kunne paalægges denne Fabrik Forpligtelse til at foretage Foranstaltninger til en saadan Støjdæmpning, og derved kan der paaføres Fabrikken ret betydelige Udgifter, til Trods for at den, saaledes som det ofte sker, med Hensigt er bygget i et Distrikt, som ikke eller kun i meget ringe Grad er beboet. Saa siger man: Ja, men der kan gives Dispensation. Det forekommer mig imidlertid rigtigt, at man ikke alene skelner mellem de Anlæg, som allerede findes, naar denne Lov træder i Kraft, og de Anlæg, som kommer, efter at den er traadt i Kraft, men ogsaa tager Hensyn til det Forhold, jeg her har omtalt.

I § 3 staar der, at elektriske Maskiner og Apparater, hvis Konstruktion og Virkemaade er en saadan, at der ikke, selv naar de i § 1 angivne Foranstaltninger træffes, kan undgaas væsentlige Forstyrrelser, maa paa Søndage ikke benyttes i de i § 4 i Lov af 30. Juni 1922 om Lukketid for Butikker og Lagre m. v. angivne Tider. Jeg har selvfølgelig — som samtlige andre Medlemmer af det høje Ting — set efter, hvad dette betyder, og det er, at Barber- og Frisørstuer skal holdes lukkede Mandag, Tirsdag, Onsdag, Torsdag og Fredag fra